

*În
așteptarea
întoarcerii
lui
Summer*

„O povestire despre viața în preerie care îți va atinge inima și îți va încălzi sufletul”
— JANETTE OKE

*În
așteptarea
,
întoarcerii
lui
Summer*

ROMAN

KIM VOGEL SAWYER

life
PUBLISHERS

Originally published in the English under the title: *Waiting for Summer's Return*
By Bethany House, a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
Copyright © 2006 by Kim Vogel Sawyer
All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:
© 2010 Life Publishers International
Springfield, Missouri, SUA
și Life Publishers Romania
Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, România
Tel. 0359 177 636; 0771 476 787
E-mail: edituralife@gmail.com, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace – electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare altul – cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Mariana Bolota*
Editarea: *Elisabeta Chiriță*
Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*
Design copertă: *Paul Highdon*
Ilustrații copertă: *William Graf*
Adaptare copertă în lb. română: *Georgian Rădulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SAWYER, KIM VOGEL

În așteptarea întoarcerii lui Summer / Kim Vogel Sawyer

- trad.: Mariana Bolota - Oradea : Life, 2010

ISBN 978-973-7908-42-1

821.111-31=135.1

Romanian Edition.

Printed in Romania.

Pentru KAMRYN,

„Bucuria mea de vară”

Și pentru MAMA MEA,

a cărei origine germano-menonită

o port cu mândrie în sufletul meu

Dragă cititorule,

Poate că dialectul german din această narațiune ți se va părea puțin ciudat sau neobișnuit. Și așa ar trebui să fie, dacă nu cumva ai rădăcini în denomi-națiunea menoniților germani, care inițial au imigrat în Rusia, căutând eliberarea de înrolarea forțată în armată. Acest grup aparte de oameni vorbea un dialect numit Plautdietsch, sau germana vulgară. Din nefericire, acesta este pe cale de dispariție, și mai puțini de 100.000 de oameni îl mai vorbesc fluent astăzi.

Pentru a scrie romanul *În așteptarea întoarcerii lui Summer* m-am bazat pe câteva surse ca să recreez limbajul din dialogul personajelor. Am găsit frânturi din dialectul Plautdietsch în materiale de studiu la Biblioteca Colegiului Tabor din Hillsboro, Kansas, S.U.A. Alte cuvinte au fost împrumutate din cartea Normei Jost, *Mâncăruri și tradiții menonite din sudul Rusiei*. Ultimele mele surse sunt două doamne din Inman, Kansas, care vorbesc acest dialect. O parte din cuvintele nemțești folosite în această povestire reprezintă o combinație a limbii literare cu limba populară, dar mi-am dat toată silința pentru a reda fluența și simțămintele ce caracterizează dialectul *Plautdietsch* al menoniților.

A fost o bucurie să scriu această narațiune folosindu-mă și de propriile mele cunoștințe din cultura germanilor menoniți și sper ca aceasta să vă poarte în timp într-un alt tărâm.

Fie ca Dumnezeu să vă binecuvânteze în călătoria voastră cu El.

KIM VOGEL SAWYER

*O bucurie veșnică
le va încununa capul,
veselia și bucuria îi vor apuca,
iar durerea și gemetele
vor fugi!*

ISAIA 35:10

În
așteptarea
întoarcerii
lui
Summer

1

Gaeddert, Kansas
Octombrie 1894

O, CE PALTON ELEGANT!” Summer Steadman se opri în fața băcăniei lui Nickel, atenția ei fiind atrasă de prveliște. Vântul îi sufla în spate, biciuindu-i fața cu suvițe din părul ei. Dându-și părul după ureche, se aplecă mai aproape de vitrină.

Paltonul, expus pe un suport de lemn, avea o etichetă prinsă de interiorul gulerului. Deoarece cuvintele de pe etichetă erau scrise într-o limbă necunoscută, nu putu desluși decât prețul acestuia: șapte dolari și cincizeci de cenți. Dar nu era nevoie, să citească eticheta, ca să recunoască blana autentică de hermină, ce împodobește gulerul și manșetele, sau eleganta țesătură din păr de cămilă.

Când respirația ei aburi vitrina, împiedicând-o să mai admire paltonul, ea șterse umezeala cu mâna. Cât de drăguță ar fi fost Tillie îmbrăcată în acest paltonaș! În stilul *Mother Hubbard* la talie și cu mânecile bufante, paltonul avea un aer sofisticat, de adult, deși era croit pe măsura unui copil de doi ani. O bonețică asortată atârna pe acel suport, legată cu fundițe de satin. Summer își închise ochii, imaginându-și-o pe Tillie, cu cârlionții ei negri și ochii săi albaștri privind de sub bordura din hermină a bonetei. Lui Tillie i-ar fi plăcut tare mult să poarte un asemenea paltonaș.

Deschizându-și ochii, Summer se apropie și mai mult de vitrină, încercând să studieze mai bine paltonașul. Pentru un moment, se gândi să intre în magazin și să-l cumpere cu tot cu bonețică. Brațele o dureau de dorința de a-și legăna flica. Poate că, legănând acel paltonaș, care era pe măsura lui Tillie, nu s-ar mai fi simțit atât de singură.

Realitatea o făcu să se trezească din reverie. Nu. . . legănând acel paltonaș gol n-ar fi făcut decât să-și reamintească pierderea ei. „Of, Tillie, fetița mea scumpă,” șopti ea, odihnindu-și fruntea pe vitrina rece, în timp ce lacrimile îi șiroiau pe obraji. Inima i se strânse atât de mult încât îi era teamă că s-ar putea opri de tot.

Trăgând aer în piept, Summer se desprinse de vitrină și se împiedică de marginea bordurii. Vântul aspru îi biciuia obrajii, iar ea începu să tremure. Trebuia să se întoarcă la hotel. Gândul de a se înapoia în acea cameră pustie de hotel n-o atrăgea deloc, dar ce altceva putea face? Căutase de lucru toată după-amiaza, dar fără succes. Nu mai avea rost să rătăcească pe străzi în frigul acela. Oftând adânc, ea se întoarse spre clădirea mare de vizavi.

Mirosurile puternice care veneau dinspre sala de mese îi provocară greață. Își acoperi nasul cu eșarfa și traversă grăbită holul, fără a-l saluta pe bătrânul recepționar.

Ce-o să facă acum? — se întrebă ea pentru a suta oară. Încruntându-și sprâncenele, se gândi la puținele opțiuni pe care le avea. Ar fi putut pleca spre Oklahoma, unde putea cere niște pământ, așa cum avuseseră de gând să facă ea și Rodney. Dar nu dorea să facă acest lucru de una singură. Cum avea ea să îngrijească o gospodărie? Educația ei — care se ridicase la standardele din Boston — nu inclusese și abilitățile necesare pentru a semăna și a ara pământul.

Ar fi putut plăti pe cineva s-o ducă într-unul din orașele mai mari din apropiere, de unde ar fi putut cumpăra un bilet de tren înapoi spre Boston. Dar cine ar fi primit-o acolo? Părinții lui Rodney îl dezmoșteniseră din momentul în care acesta îi anunță că are de

gând să plece spre Oklahoma. Iar acum că Rodney și copiii nu mai sunt, ei n-ar dori prezența ei acolo. Nici fratele și cumnata ei n-ar fi dorit-o. Numai cât s-au bucurat ei s-o vadă căsătorită cu Rodney și plecată din casa lor! Nu, n-o aștepta nimic în Boston!

Să rămână aici era singura ei opțiune. Dar statul aici punea o serie întreagă de probleme.

O mare parte din banii pe care Rodney plănuise să-i folosească pentru a înjgheba o fermă a rămas ascunsă într-un buzunar din geanta ei. Și chiar dacă era o sumă frumoasă, aceasta s-ar epuiza curând, dacă n-ar mai adăuga ceva la ea. Cu trecerea timpului, n-ar mai avea bani nici pentru a plăti această camera modestă de hotel. Dacă ar fi să mai rămână în acest oraș, ar avea nevoie de o sursă de întreținere. Dar i se părea că aici nu exista nicio oportunitate pentru ea.

Își repetă în minte fiecare răspuns pe care-l primise din partea celor care căutau mână de lucru — un refuz ferm de genul „Nu angajăm pe nimeni,” însoțit de o privire sceptică. Oare simțeau ei că poartă cu ea duhoarea morții? Deodată, pe neașteptate, un șir de pietre funerare îi apărură în minte, prima inscripționată cu numele soțului ei, și încă patru, mai mici, pe care erau scrise numele copiilor ei. Suspinând, Summer se prăbuși pe pat. Nările îi erau pline de mirosul salteii învechite. Îndoindu-și cotul, își îngropă fața în încheietura acestuia, în timp ce lacrimile îi șiroiau pe obraji, udându-i mâneca rochiei.

„O, Dumnezeu din ceruri,” îl imploră ea cu voce tare, „de ce nu m-ai luat și pe mine? Cu siguranță, este o pedeapsă . . . O pedeapsă pe care o merit și știi asta. . . dar nu mă lăsa aici singură. Lasă-mă să fiu împreună cu copiii mei.” Hohote de plâns îi zguduiră trupul plâpând până ce somnul mult așteptat puse stăpânire pe ea.

Peter Ollenburger intră în holul hotelului, scoțându-și pălăria de pe cap de cum călcă pragul ușii. Își deschise nasturii jachetei cu o singură mână, bucuros că s-a putut adăposti de vântul rece și aspru. Mirosul plăcut de varză murată, cârnăciori și cartofi aproape că-l

ispitea să se așeze în sala de mese și să comande ceva de mâncare. Înghițind în sec, își aduse aminte că Thomas și *Grossmutter* îl așteptau acasă, cu iahnie de fasole și carne de porc la masă. Își luă gândul de la bucatele gătitе de Marta Harms, îndreptându-și privirea spre bătrânul recepționar. „*Guten tag*, Bernard.”

Bernard Harms clipi pe sub lentilele rotunde ale ochelarilor săi. „Dar, Peter, ce te aduce la noi? Mai ai timp să ajungi acasă pe lumină.”

Peter chicoti. „*Nein*, nu doresc să închiriez o cameră. Ai dreptate, ar fi o prostie. Am venit să. . .” Se scărpină în cap. Ceea ce vroia să propună el n-ar fi făcut decât să stârnească tot felul de bârfe și speculații răutăcioase în oraș.

„*Ja, ja*, ai venit să. . .?”

Peter simți că îl ia cu călduri până pe ceafă în sus. „Am venit să vorbesc cu acea *frau*, a cărei familie este îngropată în cimitirul din partea de răsărit a orașului.”

Sprâncenele lui Bernard mai că se împreună cu bretonul lui de uimire.

Peter simți că-l trec și mai mult căldurile. „*Ach*, Bernard, știu ce-ți trece prin minte! Dar nu te mai gândi la asta.” Își răsfiră degetele în jurul pălăriei. „Fiul meu stă acasă de când și-a rupt coastele. A rămas în urmă cu temele de la școală, și acest lucru nu-mi place deloc. Eu nu-i sunt de mare ajutor — că sunt mare, dar prost. Pastorul Enns mi-a spus că această femeie vorbește ca și când ar fi foarte învățată. Poate i-ar fi de ajutor fiului meu Thomas, *ja?*”

Bernard dădu din cap. Lumina se reflecta în lentilele groase ale ochelarilor săi. „Hmm. . . Nu m-ar deranja să meargă undeva decât să stea toată ziua în camera ei de hotel.”

„Este cumva aici?” Peter nu era sigur dacă ar fi preferat ca Bernard să-i răspundă cu *ja* sau *nein*.

„Este aici — tocmai s-a întors. Stă în camera 7.”

Peter își răsuci pălăria în mâini. În ciuda vremii friguroase de la sfârșitul lui octombrie, palmele lui începură să transpire. „*Sieben*. *Ja*, atunci mă duc s-o întreb.”

Bernard veni până la colțul tejghelei. „Merg și eu cu tine. Nu se cade ca un bărbat singur și o doamnă singură să se întâlnească fără ca altcineva să fie de față.”

Acum, Peter dădu din cap. Nici n-ar fi adus vorba de acest lucru, dacă n-ar fi locuit și cu bunica soției lui. Deși *Grossmutter* suferea de artrită, care o împiedica să mai facă treabă în casă așa cum obișnuia odată, mintea ei era încă ageră. Putea fi o bună însoțitoare, fără îndoială.

Bernard își sprijini cotul de marginea înaltă a tejghelei. „O vei lua de-aici pentru a o duce zilnic să facă lecțiile cu Thomas?”

„*Nein*. Având în vedere că se apropie iarna, n-aș putea să mă plimb zi de zi cu căruța de-acasă până în oraș ca s-o aduc.” Dealtfel, Peter înțelesese de la pastor că femeia avea nevoie și de un loc unde să stea, fără a plăti chirie. Pastorul Enns era sigur că ea s-ar întoarce în Boston când se va pune pe picioare. Femeia va avea nevoie de bani de drum, mai spusese pastorul. Ar fi un bun târg pentru ea dacă va primi masă și cazare în schimbul lecțiilor; în acest fel, n-ar mai fi nevoită să se atingă de economiile ei.

„Păi, atunci. . . ar locui cu tine?” Bernard aproape că șopti ultimele cuvinte.

„Da, ar locui în casa mea, dacă acceptă să vină.”

„În casa ta?” spuse el cu o voce sugrumată. „Peter, te-ai gândit bine la asta?”

Peter se încruntă. „*Ja*.” Cu siguranță, s-a gândit bine la această propunere, altfel n-ar mai fi venit până aici.

„Și unde ar dormi femeia?”

„Cu bunica Elsei, în camera ei.” Nu-i pomenise nimic lui *Grossmutter* despre această idee, și pentru câteva clipe, se simți vinovat c-o implicase fără să-i fi cerut permisiunea. Dar bătrânica era o femeie cu un suflet bun. Cu siguranță că nu s-ar fi împotrivit.

Bernard dădu din cap, cu o figură serioasă. „Peter, nu se cade așa ceva. Chiar și cu bunica în casă, femeia nu poate trăi sub acoperișul casei tale. Comitetul n-ar fi niciodată de acord. Ea. . . este necăsătorită. Și nu are aceeași credință ca și noi.”

Peter își mușcă buza de jos. Da, nici nu se gândise la faptul că ideea aceasta ar putea fi respinsă de comitetul bisericii. Se scărpină în cap. „Sunt debusolat. Crezusem că. . . Dar acum nu mai știu. . .” Își mușcă din nou buza. Thomas avea nevoie de ajutor și crezuse că această femeie era răspunsul la rugăciunile lui. Și-acum? Oftă. „Bănuiesc că nu mai are rost să merg ca să vorbesc cu ea. Nu m-am gândit la toate aceste lucruri.” Dădu apoi să plece, însă Bernard îl prinse de braț. „Peter, ce-ai zice de *shariah*?”

„*Shariah*?”

Peter dădu din cap aprobator. „Este un loc comod și ferit de umezeală.” Folosea acel spațiu ca să-și țină acolo butoaie sau diverse cutii, dar le putea muta pe toate în hambar. Dacă ar amenaja acel loc, femeia ar putea sta acolo, destul de aproape de casa lor ca să poată lucra cu Thomas în fiecare zi, dar totuși, destul de departe ca să nu se nască nicio bătăie răutăcioasă. Peter rânji satisfăcut. „Bernard, ești un om tare isteț.”

Recepționarul se umflă în pene, bătându-și ușor tâmpla grizonată cu un deget. „Vino, Peter. Mergem s-o întrebăm.” Bătrânul o luă înainte pe holul întunecat, până ajunsese în dreptul camerei cu numărul șapte, apoi bătu ușor în ușă.

Peter își ținu răsufllarea. Oare ce-avea să creadă femeia? O femeie singură, așa cum era ea, aflată într-un oraș străin, fără un bărbat care s-o sprijine, nu putea decât să se simtă neajutorată. Fără îndoială că jelea toată ziua ceea ce pierduse: patru *liebchen* și pe soțul ei, spuse pastorul. Peter înțelegea durerea pricinuită de moartea cuiva drag. Cât a mai jelit-o el pe Elsa lui când a murit. Ea îi fusese parteneră de joacă în copilărie, apoi cea mai bună prietenă în tinerețe și mai apoi iubita lui scumpă. Dar atât el, cât și Thomas și *Grossmutter* au reușit să meargă înainte împreună, cu ajutorul lui Dumnezeu.

Iar acum Dumnezeu îi pusese pe suflet această femeie și situația ei disperată. El spera ca ea să poată înțelege sensul planului său. Thomas avea nevoie de cineva, iar Peter era sigur că femeii i-ar face bine să aibă pe cineva de care să îngrijească. Iar acum că Bernard venise cu ideea ca ea să locuiască în *shariah* era un plan bun.

Părea că trecuse mult timp de când Bernard bătu la ușă. Nu se auzi niciun zgomot de cealaltă parte a ușii. Peter se uită spre Bernard, simțind un nod în stomac. „Ești sigur că ea este în cameră?”

Bernard dădu din cap, vădit încurcat. „Am văzut-o intrând. Părea supărată — mai supărată decât în oricare altă zi de când s-a cazat aici, săptămâna trecută.”

Peter deveni gânditor. „Nu crezi că ar fi în stare să facă vreun gest. . . necugetat?”

„Crezi că ar fi în stare să. . .?”

Peter înghiți în sec. „Când cineva este adânc mâhnit, poate recurge la asemenea gesturi.”

Bernard începu să bată cu pumnul în ușă. „*Frau* Steadman! *Frau* Steadman!” Vocea lui pătrunzătoare se auzi în tot holul.

De partea cealaltă a ușii, auziră mai întâi un scârțâit, apoi o cheie răsucindu-se în broască. Ușa se deschise, iar în prag apărură o femeie cu părul ciufulit. Ochii ei erau umflați de plâns, iar obrajii păreau suptți și palizi. Rochia ei albastră părea prea largă pentru trupul ei slăbit. Lui Peter i se făcu milă de ea, întrebându-se în sinea lui dacă pastorul avea dreptate când spusese că această femeie părea să aibă o educație aleasă. Nu prea avea înfățișarea unei persoane foarte educate.

„Da? Ce. . . ce doriți?”

Peter făcu un pas în față, înclinându-se puțin. „*Frau* Steadman, *mein name ist*—.” Scuturându-și puțin capul, încercă să-și aducă aminte că trebuie să vorbească în engleză. „*Frau* Steadman, mă numesc Peter Ollenburger. Am venit să vă întreb dacă ați vrea să vă mutați la mine acasă și —”. Nu mai apucă să termine ce-avea de spus că, spre marea lui surprindere, femeia se făcu palidă la față, după care, cu un scâncet slab, se prăbuși la picioarele lui.